

Alapvető és a fent idézett alaptörvényi rendelkezésekben is lefektetett eljárásjogi garanciális szabály az is, hogy az a személy, aki ellen bármely állami szerv, vagy hatóság döntést, határozatot hoz, az őt érintő döntés ellen fellebbezéssel élhessen.

2. Az általam támadott kúriai döntés szerint az Adóhatóság eljárásában azért nem sérülhettek az alkotmányos jogaim, mert nem voltam az eljárás során ügyfél, így nem is lehettek ilyen jogaim.

A Kúria ezen döntésével alapjaiban nem értek egyet.

Álláspontom szerint attól a pillanattól kezdve, hogy részemre az eljáró hatóság kötelezettséget állapított meg, mely kötelezettség alapvető jogaimat, illetve jogos érdekemet érinti, és egyben sérti, ügyfélnek kellett volna tekinteni, így megillettek volna az ügyfélhez kapcsolódó jogok. Tekintettel arra, hogy az eljárás érintette és egyben sértette is alapvető jogaimat vagy jogos érdekemet, a Kúria döntése álláspontom szerint ellenkezik azzal az Alaptörvényben rögzített alkotmányos joggal, miszerint amennyiben ellenem bármilyen eljárás folyik, abban én érintett vagyok, tehát az eljárással – és ezzel együtt a megszülető döntéssel – kapcsolatban az Alaptörvényben biztosított jogaim vannak. (Ezt az érvelést támasztják alá egyébként a Ket. 4. § (1) bekezdésében, továbbá 5. § (1) bekezdésében leírtak is.)

A Kúria támadott döntése – szemben az ügyben eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletével - a fentiekben túl szentesítette Adóhatóság jogsértő eljárását, amely eljárás álláspontom szerint megszegte a Ket. 1 §. (2) és (3), 4. § (1) és 5. § (1) bekezdéseiben rögzített, valamint az általam a jelen kiegészítés 1. pontjában hivatkozott alaptörvényi rendelkezéseket is.

3. A fentiek alapján egyetértek a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság érvelésével, amely kimondta, hogy az Alkotmánybíróság 2/2013 (I. 23.) AB és a 9/2013 (III. 6.) AB határozatai az ügyemben alkalmazhatók.

Az Alkotmánybíróság mind a 2/2013. (I. 23.) AB határozatban, mind a 9/2013 (III. 6.) AB határozatban az Art. 35. § (2) bekezdésében az adó megfizetésére vonatkozó szabályokat és a jogállamiság-klauzulából eredő követelményeket, továbbá a jogorvoslathoz való jogviszonyát vizsgálta, mely vizsgálat szempontjából a konkrét ügyben a gazdasági társaságok adótartozásáért helytállni köteles tag felelősségét szabályzó norma – Art. 35. § (2) bek. f) pont – vonatkoztatható. Az Art. ezen pontjában foglalt ügyekre vonatkozóan a hivatkozott 9/2013 AB határozat részletesen kifejti, hogy az ilyen esetekben az eredetileg kötelezett személy már az alapkötelezettség (adótartozás) – álláspontom szerint már a hatósággal való együttműködésnél és az eljárás elindulásától kezdődik az alapkötelezettség – keletkezésékor is kettős, mivel annak teljesítéséért (megfizetéséért) a gazdasági társaság mögöttes felelősként helytállni köteles tagja vagyonával mindazokért a gazdasági viszonya alatt keletkezett tartozásokért felel, melyeket a gazdasági társaság vagyona nem fedez. A mögöttes felelősség pedig azzal válik érvényesíthetővé, a helytállni köteles tag pedig kötelezetté, hogy az adómegállapítás tárgyában hozott jogerős hatósági vagy bírósági határozat olyan adótartozást állapít meg, mely a gazdasági társaság helytállni köteles tagjának a tagsági viszonya alatt jött létre és behajthatatlan a társaság vagyonából.

Nyilvánvalóan a betéti társaságokra vonatkozó tagot érintő mögöttes felelősség beállta esetén a helytállási kötelezettség a tag vagyoni viszonyaira jeltős hatással lesz, így az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének oltalma alatt álló tulajdonhoz való jogát is érinteni fogja, ezért rá nézve az adóellenőrzési eljárásban hozott határozat olyan alkotmányjogi értelemben is érdemi döntésnek

minősül, amely esetében vagy ellenében mindenképpen biztosítani kell az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogot, amely egyebek mellett magában foglalja az észrevételezés, fellebbezés, tényállás összefüggő előadásának jogát is. Az Art. 6. § (2) bekezdésnek pontjában az olvasható, hogy a kizárólag az adó megfizetésére kötelezett személy is gyakorolhatja a törvény szerint az adózót megillető jogokat, vagyis álláspontom szerint lehetőséget kell adni számára az adótartozás vitatására, mind jogalapjában, mind összecszerűségében.

Az Alkotmánybíróság, a jogorvoslathoz való jog és a jogállamiság részét képező jogbiztonság maradéktalan érvényesülését biztosító egységes adóhatósági és bírósági gyakorlat kialakítása érdekében, élve az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi. CLI törvény (Abtv.) 46. § (3) bekezdésében foglalt felhatalmazással, alkotmányos követelményként határozta meg, hogy milyen feltételekkel marad az Alaptörvény keretein belül az adó megfizetésére a gazdasági társaság helytállni köteles tagjaként kötelezett személy mögöttes felelősségét kiváltó adóhatósági ellenőrzési eljárás. Ezáltal az adó megfizetésére kötelezett személynek, mint a gazdasági társaság helytállni köteles tagjának lehetőséget kell biztosítani arra, hogy az adóhatósági ellenőrzési eljárásban gyakorolhassa az adózót megillető jogokat – Art. 6. § (2) bekezdés, 100. § (3) bekezdés, 136. § (1) bekezdés, 143. § (1) bekezdés szerint – melyek lehetővé teszik, hogy a helytállási kötelezettségét érintő lehetséges adótartozását vitathassa.

Álláspontom szerint - a Kúria hivatkozott ítéletével ellentétben - a tartozás megállapítása alapját képező eljárásban nem volt lehetőségem élni az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogommal - ami többek között magában foglalja az észrevételezés, fellebbezés, tényállás összefüggő előadásának jogát -, így az eljárás és az azt jogszerűnek elismerő panaszolt kúriai ítélet megsértette az Alaptörvényben rögzített jogomat. Az eljárás és a panaszolt ítélet ezen felül sértette az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz fűződő jogomat is, amely eljárás nem összeegyeztethető az Alaptörvény B) cikk 1. pontjában meghatározott jogállamiság követelményével.

A Kúria a támadott határozatában fent a hivatkozott AB határozatok alkalmazhatóságának kizárására megfelelő jogi érvelést nem adott, azokat gyakorlatilag figyelmen kívül hagyta. A Kúria mindössze a Legfelsőbb Bíróság korábbi ítéleteire hivatkozott, amelyek megállapításaival egyetértett.

A fentiek alapján kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. § (1) bekezdése és a fent hivatkozottak alapján állapítsa meg a panaszolt ítélet alaptörvény-ellenességét és a Kúria vonatkozó döntését semmisítse meg.

Budapest, 2015. január 15.

